

Степаничъ поклати глава и нищо не каза; той допи чая си и обърна чашата, но Авдеичъ пакъ му налѣ.

— Пий на здраве! Мисля си, и Той когато е ходилъ по земята, отъ никого не се гнжсилъ, а дружелъ сѣ повече съ простия народъ, ученицитѣ си избралъ сѣ нашего брата, грѣшници и тѣ като насъ, изъ работницитѣ. Който, каже, се надига, ще падне, а който се унижава, ще се възвиси. Вие, каже, Господъ ми казвате, а Азъ, каже, нозѣтъ ви ще измия. Който, каже, иска да е прѣвъ, трѣбва да слугува на всички. Защото, каже, блажени сж нищитѣ, смиренитѣ, кроткитѣ, милостивитѣ.

Степаничъ забрави чая; той бѣ старъ, милозливъ човѣкъ; сѣди и слуша, а по лицето му сълзи се ронятъ.

— Че пий, де! кани го Авреичъ.

Но Степаничъ се прѣкръсти, поблагодари и стана.

— Сполай ти, казва — Мартине, добръ ме нагости, наситихъ се и тѣломъ и духомъ.

Степаничъ си отиде, а Мартинъ допи чая си, разчисти масата и отново се хвана за работа. Работи, а сѣ поглежда къмъ прозореца — Христа очаква, сѣ за Него и за Неговитѣ дѣла си мисли. А въ ума му разни Христови изречения.

Минаха двама войници, мина въ чисти калоши и стопанинътъ изъ съсѣдната кжца; дойде и кифаджията съ кошница. Всички отминаха нататъкъ. Но ето и жена една минава въ вълнени чорапи и цървули. Мина край прозореца и спрѣ тамъ до стѣната. Погледна прѣзъ прозореца Авдеичъ и вижда — непозната жена, изпокжсана, съ дѣтенце въ ржцѣ, застинала до стѣната съ грѣдь къмъ вѣтъра